

Hvala, ata, za vse

Ata,

pa ste se poslovili. Mi pa se od vas še kar poslavljamo – in še dolgo se bomo. Radi bi namreč premišljevali o vsem, za kar smo vam hvaležni in česar se ob spominjanju na vas veselimo. Da, sedaj bomo hodili naprej sami, ampak spremenjeni zaradi izkušnje našega dragega starega ata, očeta, brata, strica, prijatelja ali pa zgolj – dobrega človeka.

Hvala, ata, za to, da ste z vašo drago Marico ustvarili našo družino in nam dali zgled, kako skrbeti za družino. Hvala, da ste vzgojili šest čudovitih otrok, ki so potem vzgajali nas, mladi rod, vaše vnuke. Ko smo vas v zadnjih tednih še posebej pogosto obiskovali, nikdar niste pozabili poimensko povprašati po naših bratih in sestrah, kot da bi se želeli prepričati, da smo vsi v redu. Vsi smo v redu, ata. Samo malo bolj sami smo zdaj, ko vas več ni.

Hvala, ata, za zgled širine, pokončnosti in neustrašnosti. Bili ste zelo razgledan in vedoželjen človek. Radi ste brali, še nekaj tednov pred smrtjo ste naročili na desetine novih knjig. Kot da vam ni bilo mar, da najbrž ne boste utegnili vseh prebrati. Da bodo le pri hiši!

Ni vam dalo miru, če je bilo kaj drugače kot najboljše. Zato ste se tudi tako angažirali, ko kaj ni bilo tako, kot kmečka pamet veleva, da bi bilo prav. Ko so bili kmetje brez zastopnika, ste jih s svojim gromkim glasom zagovarjali, ko je bila različnost misli zatirana, ste naglas mislili drugače, in naposled, ko je bil narod brez lastne države, ste jo ustanavljali. Hvala vam tudi za to, ata.

Hvala vam tudi za zgled vere. Vaša krščanska vera je bila vse kaj drugega kot golo sanjarjenje. To je bila vera, katere insignije so ožuljene in s prstjo prežete roke in od dela za družino ukrivljena, pa vendar od božjega dostojanstva pokončna hrbtenica. Vaše krščanstvo je bilo v skrbi za družino, za svoj narod – za svoj dragi dom in rod. Vaše krščanstvo je bilo v preprosti, a vztrajni molitvi, ki ji skrivnosti tega in onega sveta niso poznane, a se jim bliža z veliko ponižnostjo v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Radi ste romali na Brezje k Mariji Pomagaj. Zdaj ste svoje romanje končali na poslednjem romarskem svetišču, pred vrati večnosti.

Ko sem vas nekaj dni, preden ste se poslovili, vprašal, kaj vas sedaj, ko ste tako onemogli, še veseli, ste mi rekli, da vas še vedno zelo zanima, kaj se dogaja v hiši, štali, na polju. Kaj se dogaja, ata? Vse je po starem.

Janez bo jutri spet pripravil krmila in nakrmil živino. Spet bodo prišli po mleko. Otroci bodo pobrali jajca. Treba bo pomolsti. Pa mi bomo prišli na obisk, veliko nas bo in vedno več! Spet bomo jedli za dobro obloženo mizo pri enem od vaših šestih otrok. Vse bo tako, kot mora biti.

Samo vas ne bo več, ata.

Samo vas ne bo več, ata, da bi nas že pred večerom pustili same, pozdravili ob obloženi mizi, ker morate v štal, na molžo. Samo vas ne bo več, da bi nam kdaj pa kdaj s svojim baritonom zapeli kako orlovsko. Samo vas ne bo več, da bi nas tiho pozdravljali s svojim blagim in od dolgega življenja preizkušenim pogledom. Samo vas ne bo več, da bi nam dali občutek, da vsaj nekdo vsaj približno razume ta naš svet.

Ne bo vas več, da bi nam znali, kot potrpežljivi kmet, upočasnjevati čas, ki sicer vse prehitro teče mimo, ne da bi se uspeli ustaviti in drug v drugem uzreti brata, očeta, starega ata, prijatelja, rojaka.

Ne bo vas več, ker boste počivali. V Bogu. Dovolj je bilo dela za božje kraljestvo. Bodite zdaj v družbi angelov in ljubih vam svetnikov ter naše stare mame Marice in male hčerke Monike, v kar ste s takšno zaupnostjo upali. Ampak preden zares odidete, vedite, da smo vam vsi, ki smo tukaj zbrani – in, glejte, ata, ni nas malo – hvaležni za vaš trud biti dober človek, dober oče in dober ata, dober državljan in dober kristjan. Vedite, da ni bilo zaman.

Vaš zgled bo spreminjal naša življenja in nam bo večno znamenje, da je dobro življenje stvar vsakdanjega truda, da gre počasi in da terja od človeka veliko bero pogumnih, pa tudi nešteto skoraj neopaznih dejanj ljubezni.

Hvala, ata, za vse. Zdaj pa pojte dalje s sveto Cecilijo, z angeli in svetniki in z vsemi nebeškimi zbori tisto staro dobro domoljubno: *V nebesih sem doma*.

